

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce **Mgr. M. B.**, zastoupeného Mgr. Janem Skotnicou, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Hlavní třída 15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2020, č. j. 19 A 4/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 20. 1. 2019, č. j. SMO/649153/19/DSČ/Jaš, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 23. 10. 2019, v 17:03 hodin, v Ostravě, v ulici Mariánskohorská, u sjezdu k ulici Grmelova, ve směru jízdy k ulici Cihelní, jako řidič motorového vozidla značky X, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 82 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 9 000 Kč, trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2019, č. j. MSK 178450/2019, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, s níž spojil žádost o prominutí lhůty k jejímu podání, respektive o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tuto žádost odůvodnil tím, že náhle došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu v důsledku chůze o berlích, zátěže na operovanou nohu a zátěže na obě ruce. Stěžovateli byl nenadále a okamžitě zakázán pohyb, bere léky a nemůže plně zatěžovat obě ruce, do nichž dostává injekce. V důsledku toho si nebyl fyzicky schopen zajistit ochotného právníka, který by jej zastupoval. Advokát Mgr. Jan Skotnica byl prvním, kdo byl za stěžovatelem ochoten dojet do jeho bydliště a kasační stížnost za něho podat.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může ve věci jednat (podmínky řízení). Jednou z podmínek, jejíž absence neumožňuje správnímu soudu věc meritorně projednat [viz § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], je i dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu (zde kasační stížnosti).

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

[5] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Zmeškání této lhůty nelze prominout.

[6] Již z toho, že stěžovatel kasační stížnost spojil se žádostí o prominutí lhůty k jejímu podání, je zjevné, že si je vědom, že kasační stížnost podává opožděně. Z předloženého soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek nebyl stěžovateli doručen (vhozem do domovní schránky) dne 15. 5. 2020, jak stěžovatel uvádí, ale již dne 11. 5. 2020. Jelikož stěžovatel nebyl při doručování napadeného rozsudku zastížen, byla mu zásilka s rozsudkem uložena a připravena k vyzvednutí na poště, o čemž mu byla dne 30. 4. 2020 zanechána výzva (§ 49 odst. 2 občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., viz doručenka na č. l. 30 soudního spisu krajského soudu). Podle § 49 odst. 4 o. s. ř. platí, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Jelikož si stěžovatel zásilku nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se rozsudek krajského soudu za doručený v pondělí dne 11. 5. 2020 (poslední den desetidenní lhůty připadl na neděli dne 10. 5. 2020, posledním dnem lhůty je proto podle § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den). Na uvedené datum doručení nemá vliv, že byla daná písemnost stěžovateli následně, dne 19. 5. 2020 (nikoliv 15. 5. 2020 jak stěžovatel uvádí), vhozena do domovní schránky. Napadený rozsudek krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti; v souladu s § 106 odst. 2 a 4 věta před středníkem s. ř. s. je zde správně uvedeno, že kasační stížnost proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě dvou týdnů od dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

[7] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 106 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je lhůta pro podání kasační stížnosti rovněž zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadení rozhodnutí vydal.

[8] Jelikož napadený rozsudek byl stěžovateli doručen v pondělí dne 11. 5. 2020, lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti skončila v pondělí dne 25. 5. 2020. K zachování této lhůty bylo třeba, aby nejpozději dne 25. 5. 2020 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit.

[9] Ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu však plyne, že kasační stížnost byla podána prostřednictvím datové

pokračování

schránky právního zástupce stěžovatele teprve dne 15. 6. 2020. Kasační stížnost je proto opožděná.

[10] Pokud jde o žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, je třeba zdůraznit ustanovení § 106 odst. 2 in fine s. ř. s., podle něhož zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že v případě opožděné kasační stížnosti, nelze použít ustanovení o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu podle § 40 odst. 5 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 15. 10. 2003, č. j. 5 Azs 8/2003-34, či ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003-34, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z webu www.nssoud.cz). Je třeba zdůraznit, že § 106 odst. 2 in fine s. ř. s. je, stejně jako § 72 odst. 4 s. ř. s. (lhůta pro podání správní žaloby), ve vztahu k § 40 odst. 5 s. ř. s. ustanovením speciálním. Z judikatury tohoto soudu se rovněž podává, že z uvedených důvodů je otázka vážnosti a omluvitelnosti stěžovatelem tvrzených důvodů zmeškání této lhůty irelevantní (viz například usnesení ze dne 18. 5. 2005, č. j. 1 Azs 127/2004-43, k tomu srov. též rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004-57). Nejvyšší správní soud proto ani nemohl rozhodnout o žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, neboť § 106 odst. 2 in fine s. ř. s. takovou možnost vůbec nepředpokládá. Touto žádostí se soud zabývá pouze v odůvodnění usnesení o odmítnutí kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 9/2003-37).

[11] S ohledem na nouzový stav vyhlášený v souvislosti s epidemií nemoci SARS CoV-2 na území České republiky a na řadu mimořádných opatření učiněných v této souvislosti, byla zákonem č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon č. 191/2020 Sb.“), z výše citované právní úpravy, obsažené v s. ř. s., stanovena výjimka. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb. platí, že *zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promine soud zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 s. ř. s. i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje. O prominutí zmeškání lhůty rozhoduje soud, který je příslušný k projednání zmeškaného úkonu a rozhodnutí o něm.* O prominutí zmeškání lhůty z důvodu podle § 3 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb. soud rozhoduje na žádost, již je třeba podat do dvou týdnů od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož plynulo omezení znemožňující nebo podstatně ztěžující učinění úkonu, a je třeba s ní spojit i zmeškaný úkon; lhůta pro podání žádosti však neskončí dříve než dva týdny po ukončení nebo zrušení nouzového stavu (§ 3 odst. 2 citovaného zákona).

[12] Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele v nynější věci, respektive jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání dané kasační stížnosti, je zjevné, že stěžovatel nežadá o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti podle citovaného § 3 zákona č. 191/2020 Sb. Formálně stěžovatel svou žádost opřel o ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s.; jak přitom bylo již vyloženo výše, podle § 106 odst. 2 in fine s. ř. s., které je ve vztahu k tomuto ustanovení speciální, lhůtu k podání kasační stížnosti prominout nelze. Ani z obsahu stěžovatelova podání nevyplývá, že by stěžovatel uplatnil žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 3 zákona č. 191/2020. Netvrdí totiž, že by lhůtu k podání kasační stížnosti zmeškal z důvodu, který by jakkoli spočíval v mimořádném opatření při epidemii. Z obsahu podání stěžovatele a k němu přiložených lékařských zpráv namísto toho vyplývá, že stěžovatel je v období rekonvalescence po ortopedické operaci, již se podrobil již dne 9. 1. 2020, a po níž stále pociťuje určité obtíže a bolest. S mimořádnými opatřeními přijatými v souvislosti s epidemií koronaviru SARS CoV-2 však tyto zdravotní potíže stěžovatele nikterak nesouvisí a stěžovatel to ani netvrdí. Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační

stížnosti neposoudil jako žádost podle § 3 zákona č. 191/2020 Sb. a jako o takové o ní výrokem tohoto usnesení nerozhodoval.

[13] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu